

Sygn. akt I C 718/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Targu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Przemysław Mościcki
Protokolant:	sekretarz sądowy Danuta Bierówka

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2018 r. w Nowym Targu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko B. (...) z siedzibą w R.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej B. (...) z siedzibą w R. na rzecz powódki M. T. kwotę 8.000 zł (osiem tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.657,16 zł (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt siedem złotych 16/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 718/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 lipca 2018 roku

Powódka M. T. domagała się od strony pozwanej B. (...) Spółka (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. kwoty 8.000 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 30 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w 7 maja 2017 roku w wyniku zdarzenia drogowego doznała licznych obrażeń ciała, takich jak złamanie żebra po stronie lewej, uraz klatki piersiowej po stronie lewej, stłuczenie barku lewego, stłuczenie i krwiak biodra lewego i uda prawego. W wyniku zdarzenia powódce udzielona została pierwsza pomoc przez ratowników pogotowia ratunkowego. Powódce nakazano oszczędny tryb życia, a także przepisano leki przeciwbólowe. Następnie powódka kontynuowała leczenie w gabinecie specjalistycznym u lekarza chirurga. Nadto powódka wskazała, iż pomimo upływu czasu, nadal odczuwa skutki zdarzenia w postaci bólu żeber z uwagi na fakt, iż złamane żebro źle się goiło, a także lęk podczas jazdy rowerem z uwagi na traumatyczne przeżycia związane z wypadkiem z 7 maja 2017 r. Powódka podniosła jako istotny w sprawie fakt, że jako technik farmacji miała podjąć pracę w aptece, jednak do zatrudnienia nie doszło z uwagi na długi okres rehabilitacji.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Zdaniem strony pozwanej powódka nie wykazała, że w wyniku wypadku doznała obrażeń ciała lub rozstroju zdrowia w rozumieniu art. 444 § 1 k.c., gdyż nie wykazała, aby dojsz miało do zniszczenia tkanek lub organów jej ciała albo że doszło do zaburzenia funkcjonowania układów jej organizmu. Podniosła, że lekarz orzecznik stwierdził u powódki 0% uszczerbku na zdrowiu. Ponadto pozwana wskazała, że zadośćuczynienie ma charakter fakultatywny co rzutuje również na brak zasadności roszczenia odsetkowego w odniesieniu do kwoty zadośćuczynienia, co ma wynikać z faktu, iż sąd wydając wyrok bierze pod uwagę stan z chwili wyrokowania, czyli stan, którego pozwany nie mógł znać w toku postępowania likwidacyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 maja 2017 r. w miejscowości K. powódka uległa wypadkowi komunikacyjnemu. Sprawcą wypadku była kierująca samochodem T. nr rej. (...), za którą odpowiedzialność cywilną ponosi pozwane towarzystwo ubezpieczeń.

okoliczność bezsporna.

Na skutek zdarzenia powódka doznała obrażeń ciała w postaci złamania żebra V po stronie lewej, stłuczenia klatki piersiowej, barku i biodra lewego oraz uda prawego. Zaraz po zdarzeniu, powódce została udzielona pierwsza pomoc przez ratowników pogotowia (...) II w N., a następnie powódkę przewieziono do szpitala. Powódka otrzymała zalecenie stosowania leków K. Forte oraz O.-żel, a także kontroli i dalszego leczenia w poradni chirurgii ogólnej. Powódka zgodnie z zaleceniami powódka kilkakrotnie korzystała z pomocy lekarskiej w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w K. – (...) Ogólnej. Zakończenie leczenia w poradni nastąpiło w dniu 12 czerwca 2017 roku.

dowód: karta zlecenia wyjazdu zespołu ratownictwa medycznego k. 9, karta informacyjna leczenia szpitalnego oraz dokumentacja z poradni chirurgii ogólnej k. 14-16 oraz 35 – koperta.

Po wypadku powódka odczuwała trudności w oddychaniu oraz ból stłuczonych okolic, a dolegliwości te utrzymywały się przez okres około czterech tygodni. Obrażenia jakich doznała powódka skutkowały dolegliwościami bólowymi i ograniczeniami sprawności fizycznej do jednego miesiąca od wypadku do dnia zakończenia leczenia w poradni chirurgicznej, które miało miejsce w dniu 12 czerwca 2017 roku. Powódka po wypadku miała problemy ze snem, była zestresowana, nerwowa, skarżyła się na ból i problemy z oddychaniem.

dowód: opinia biegłego J. Ł. k. 60-63, opinia uzupełniająca k. 77, zeznania świadka J. T. k. 94.

Rokowania co do zdrowia powódki po odniesionych obrażeniach w wypadku są dobre, co daje powód do stwierdzenia, że stan zdrowia powódki w chwili obecnej nie ma istotnego wpływu na zmniejszenie lub ograniczenie jej aktywności życiowej. Zgodnie z tabelą Norm Procentowego Uszczerbku na Zdrowiu będącego załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku, powódka doznała 0% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jednakże w wyniku wypadku jaki miał miejsce w dniu 7 maja 2017 roku powódka doznała obrażeń ciała w postaci m.in. złamania żebra, stłuczenia klatki piersiowej czy stłuczenia barku. W przyszłości nie ujawnią się inne następstwa wypadku.

dowód: opinia biegłego J. Ł. k. 60-63, opinia uzupełniająca k. 77.

W czasie kiedy doszło do zdarzenia, powódka była mężatką wychowującą wspólnie z mężem jednego syna. Była zatrudniona w jednej z aptek, ale warunki umowy o pracę nie były satysfakcjonujące i w tamtym czasie powódka planowała zmianę pracy, co więcej była umówiona na jej rozpoczęcie w nowym miejscu, jednak z powodu skutków wypadku, nie była ona w stanie podjąć stałego zatrudnienia i posada te przepadła z uwagi na długi okres rehabilitacji. Powódka do czasu wypadku prowadziła aktywny tryb życia, jeździła codziennie na rowerze, uprawiała sport.

dowód: zeznania świadka J. T. k. 94, zeznania powódki M. T. k. 94.

Pismem z dnia 31 lipca 2017 roku powódka zgłosiła szkodę u pozwanej wraz z wnioskiem o przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, jednak decyzją z dnia 24 sierpnia 2017 roku pozwana odmówiła wypłacenia

świadczenia, wskazując, iż szkoda, jakiej doznała powódka jest na tyle niewielka, że nie uzasadnia przyznania zadośćuczynienia na jej rzecz.

dowód: pismo z dnia 31 lipca 2017 roku – zgłoszenie szkody k. 10, pismo z dnia 24 sierpnia 2017 roku – decyzja k. 13, akta szkody.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów, które uznał za wiarygodne co do ich autentyczności - faktu ich sporządzenia – dokumentacji lekarskiej, akt szkody.

Ponadto Sąd swoje ustalenia oparł na opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii – dr n. med. J. Ł., na zeznaniach świadka J. T., na zeznaniach samej powódki oraz dokumentach dotyczących likwidacji szkody.

Opinię biegłego Sąd podzielił w całości, gdyż spełniała ona wszelkie wymogi jakimi winne charakteryzować się opinie. Została ona wydana na podstawie pełnej dokumentacji medycznej ujawnionej przez strony i dołączonej do akt oraz badania powódki. Opinia jest pełna i jasna, nie budzi wątpliwości.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. T., gdyż były one rzeczowe i konkretne. Nie budziła również wątpliwości prawdziwość zeznań powódki.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sama zasada odpowiedzialności strony pozwanej była bezsporna i wynika z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 473) w zw. z art. 445 w zw. z art. 444 § 1 k.c. Sporna była jedynie kwestia czy powódce należy się zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, a jeśli tak to w jakiej wysokości i od kiedy ewentualnie liczyć odsetki za opóźnienie.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.). Przyznanie zadośćuczynienia nie jest obligatoryjne i zależy od uznania i oceny przez sąd konkretnych okoliczności sprawy.

Dokonując oceny skutków wypadku z 7 maja 2017 r., któremu uległa powódka, Sąd uznał, że żądanie zadośćuczynienia jest zasadne i to w wysokości wskazanej przez powódkę. Co prawda okazało się, że powódka nie doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu, jednakże sam wypadek doprowadził do czasowego rozstroju zdrowia powódki oraz spowodował realną krzywdę w postaci negatywnych doznań zarówno fizycznych, jak i psychicznych. Powódka na skutek wypadku doznała bolesnych obrażeń w postaci złamania żebra oraz szeregu stłuczeń. Samo złamanie żebra, jak wskazuje doświadczenie życiowe, jest doznaniem bolesnym, wpływającym na samopoczucie osoby pokrzywdzonej. Leczenie powódki i odczuwanie przez nią dolegliwości bólowych trwało około miesiąca, nie można zatem zasadnie twierdzić, że powódka nie doznała żadnych negatywnych następstw w wypadku. Powódka z miejsca wypadku została zabrana do szpitala, a następnie podjęła uzasadnione leczenie w poradni chirurgicznej, trwające blisko miesiąc. Podjęcie leczenia wraz z realnymi skutkami w postaci odczuwanego bólu na skutek złamania żebra i szeregu stłuczeń pozwalają na uznanie, że żądanie rekompensaty pieniężnej jest uzasadnione. Do tego należy dodać niewątpliwie zasadne negatywne odczucia psychiczne, gdyż oczywiste jest, że w związku z odczuwanym bólem oraz złamaniem żebra, powódka musiała ograniczyć swoją aktywność życiową. W tej perspektywie żądana przez powódkę kwota 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia nie jest wygórowana.

Mając powyższe na względzie, Sąd w zakresie zarówno odpowiedzialności jak i wysokości zadośćuczynienia, roszczenie powódki uwzględnił. Sąd uznał za uzasadnione również żądanie odsetkowe. Nie ma podstaw by w realiach niniejszej

sprawy orzekać o odsetkach dopiero od momentu wyrokowania. W ocenie Sądu już na etapie postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel znał skutki wypadku, a w szczególności mógł ustalić, że fakt złamania żebra oraz miesięczny okres leczenia uzasadniają przyznanie zadośćuczynienia a odmowa przyznania takiego świadczenia jest niezasadna.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c.